

Capitolul 10.

24 februarie 1986 am

ÎN ULTIMA LUNĂ, VATICANUL A SUGERAT PRESEI CATOLICE ITALIENE SĂ PĂSTREZE TĂCEREA ÎN LEGĂTURĂ CU EXISTENȚA SA. UN ASEMENEA LUCRU NU S-A ÎNTÂMPLAT NICI MĂCAR ÎN CE-I PRIVEȘTE PE TERORIȘTI. ASTA PARE SĂ ARATE CĂ PAPEI ÎI ESTE TEAMĂ DE TINE.

COMENTEAZĂ TE ROG.

Papa și alți lideri religioși ai lumii nu se tem de teroriști, dar ei se tem de mine. Motivul este că teroriștii nu pot distruge însăși rădăcinile lor, nu pot distruge însăși existența lor. Poate că ucid câțiva oameni pe ici pe acolo, dar ei nu pot să le ia total drepturile de proprietate (*vested interests*).

Eu pot face asta.

Eu sunt o teroare mai mare pentru ei, deși nu sunt un terorist. Eu sunt absolut nonviolent.

Teamă lor este la bază din cauză că stau pe un teren fictiv. Ei nu mai au nici un argument de a exista; ei nu pot furniza vreun motiv pentru care este nevoie de ei. Și eu pot furniza toate motivele pentru care însăși existența lor este un obstacol pentru progresul uman, pentru venirea unui supraom. Ei păstrează oamenii retardați în toate modurile, astfel încât să-i poată exploata.

Și ei au exploatat timp de secole. Și-au repetat minciunile lor de atâtea ori încât aproape că apar ca adevăruri.

Mintea omului este un mecanism foarte misterios: dacă continui să-i spui ceva care este absolut lipsit de orice bază, mai întâi nu îl va asculta; mai întâi va râde de el. Dar dacă continui, fără să-ți pese de râsul sau ignorarea sa, în curând va deveni serios: „Trebuie să fie ceva cu el, dacă omul este atât de perseverent.” Iar dacă asta continuă timp de secole, uiți complet că începuturile religiei sunt din frică.

Omul a început să creeze un dumnezeu din frică – nu din cunoaștere, nu din iubire. El era înconjurat de animale sălbatice – cea mai neajutorată ființă de pe pământ. Noaptea era întuneric și el era în pericol permanent de a fi atacat. Deci când focul a fost descoperit pentru prima oară, a devenit un zeu – în India încă venerază focul – pentru că atunci omul a putut face un foc, un spațiu luminat, și să rămână aproape de foc. Animalele se tem de foc, era mai cald, era lumină; nu era nici o teamă – animalele se puteau apropia – în mod natural, focul a devenit un zeu.

În cea mai veche carte de pe pământ, RIGVEDA, sunt mai multe rugăciuni dedicate zeului focului decât oricărui alt zeu. Încet, încet, tot mai mulți zei au apărut. Dacă vrei să vezi întreaga scenă a zeilor, trebuie să te uiți la istoria de zece mii de ani a dezvoltării religioase din India, pentru că aceasta este țara unde religia a început mai întâi.

Ei au treizeci și trei de milioane de zei. Tot ceea ce proteja a devenit un zeu. Toate lucrurile de care se temeau, ei au făcut un zeu din ele – ca o mită. Au început să venereze norii, au început să veneraze râurile – pentru că râurile erau periculoase; puteau veni inundații. Dacă venerau râurile, atunci poate că inundațiile nu mai veneau. Au început să veneraze soarele, pentru că este soarele, au descoperit ei, cel care îți dă căldură, viață, te trezește din noapte. Noaptea a fost o teroare timp de milioane de ani.

Originile religiilor sunt în teamă.

Nu este o coincidență faptul că India este cea mai veche țară religioasă – și cea mai lașă; timp de două mii de ani au fost sclavi. Ce pot face oamenii care sunt atât de lași încât au

nevoie de treizeci și trei de milioane de zei ca să îi protejeze? Grupuri mici de oameni au invadat o țară așa de mare, care este aproape un continent, fără nici o rezistență. Teama a fost mare.

Același lucru e adevărat pentru alte religii care au venit mai târziu: ele se bazează pe teamă.

Omul l-a creat pe Dumnezeu după chipul său. Deși BIBLIA spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, exact opusul este adevărat. Și este atât de clar: dacă Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, crezi că omul are ceva care să demonstreze că el este imaginea lui Dumnezeu? Dumnezeu este atot-puternic, Dumnezeu este prezent peste tot, Dumnezeu este atot-știutor – trecut, prezent, viitor. Ce calități ai tu?

Nu, ideea este pur și simplu greșită.

De aceea dumnezeul chinezesc va avea o față chinezească; dumnezeul hindus va avea o față hindusă, o culoare hindusă; dumnezeul japonez va arăta ca un japonez, va vorbi japoneză.

Am auzit... după al doilea război mondial, un general german și unul englez s-au întâlnit din întâmplare pe o plajă unde erau în vacanță. S-au împrietenit – erau în aceeași profesie a masacrării și a uciderilor.

Generalul german a întrebat, „Un singur lucru nu-l pot înțelege: de ce am fost înfrânți? Eram mai puternici ca voi.”

Generalul englez a râs și a spus, „Îți voi spune motivul. Noi ne-am rugat la Dumnezeu pentru victorie.”

Germanul a râs; a spus, „Asta e absurd, pentru că și noi ne-am rugat la Dumnezeu pentru victorie.”

Englezul a spus, „În ce limbă? Dumnezeu înțelege doar engleză, și voi trebuie să v-ați rugat în germană. Asta arată de ce ați fost înfrânți.”

Papa se teme cu siguranță. Aceasta nu este calitatea unui om religios – să informeze mass-media că nu ar trebui să scrie nici pentru nici împotriva mea, nici pozitiv, nici negativ – că nu ar trebui nici măcar să-mi menționeze numele, prezența mea. Crede că am nevoie de mass-media pentru ca prezența mea să fie simțită? Teama sa este o dovadă că prezența mea este deja simțită, chiar dacă nu sunt acolo.

El a fost în India: i-am urat bun venit, și m-am opus șovinistilor hinduși care i se opuneau în moduri urâte, politice: marșuri de protest, sloganuri, aruncatul pietrelor, prevenirea întâlnirilor sale, deranjarea întâlnirilor sale. Am fost singura persoană din India care s-a opus șovinistilor hinduși. Am spus, „Faceți ceva urât. Dacă papa nu are dreptate, invitați-l – în fiecare oraș pe care îl vizitează, fiți respectuoși; el este oaspetele nostru. Urați-i bun venit, și provocați-l la o discuție asupra problemelor fundamentale ale religiei. Asta va fi mai uman, mai inteligent. Și dovediți-i că greșește. Pietrele voastre nu îi pot dovedi că greșește, protestele voastre nu îi pot dovedi că greșește. Protestele și pietrele voastre dovedesc doar că vă este frică.”

Sper ca papa va fi un gentleman.

El ar trebui să se poarte cu mine așa cum eu m-am purtat cu el. Dar el deja a început să se poarte urât. Ar fi trebuit să spună întregii presei: „Fiți prezenți, și vom discuta problemele fundamentale.” Este o problemă de căutare, de cercetare a adevărului. Nu este o problemă ca eu să fiu victorios, sau el să fie victorios – noi suntem neglijabili. Realitatea este că adevărul ar trebui să fie arătat, oamenii ar trebui să ajungă să înțeleagă ce este fals și ce nu este fals. Să invite oamenii.

Asta e doar politică urâtă, să spui mass-mediei... și în Italia aproape întreaga presă este catolică. Dar nu-ți face griji, media va trebui să ia un punct de vedere, ori pentru ori împotriva – nimeni nu poate fi lăsat la mijloc. Și s-a întâmplat deja...

Înainte ca papa să fi informat mass-media, compania de televiziune din Italia a venit la Kathmandu să îmi ia interviu. Au făcut cea mai lungă piesă făcută vreodată, un interviu de nouăzeci de minute, și directorul m-a informat: „Nu am mai văzut un asemenea răspuns toată viața mea. Treisprezece milioane de oameni au văzut interviul la televiziune, și toată țara este împărțită în două. Oamenii se luptă pe străzi – pro și contra – în restaurante, peste tot.”

M-a întrebat: „Ești vreun soi de dezastru? – pentru că numai când are loc vreun mare dezastru se uită atâția oameni la televiziune, altfel, cui îi pasă de religie?”

În mod cert eu sunt dezastru – un dezastru pentru toate religiile care există, pentru că vreau să dau o dimensiune cu totul nouă religiei.

Vreau ca religia să fie absolut neorganizată.

Este o căutare personală a individului.

Și numai prin căutarea ta personală poți ajunge să cunoști adevărul vieții tale, al existenței tale...și înțelesul.

Nu este nevoie de nici un preot care să stea între tine și existență. Nu vreau ca omul să creeze ficțiuni; vreau ca el să fie mai științific, să caute realități.

Dumnezeu este o ficțiune – existența este o realitate.

Pentru mine nu există alt dumnezeu decât existența, decât viața, decât conștiința. Și atunci nu este nevoie să strângi minciuni după minciuni. Mai întâi îl crezi pe Dumnezeu pentru că ai pus o întrebare stupidă: cine a creat lumea? Întrebarea este stupidă, pentru că oricine a creat-o, întrebarea va rămâne aceeași, din nou. Cine a creat ACEA personalitate? Deci Dumnezeu Numărul Unu a creat lumea; Dumnezeu Numărul Doi l-a creat pe Dumnezeu Numărul Unu; Dumnezeu Numărul Trei l-a creat pe Dumnezeu Numărul Doi... Este un regres nesfârșit; nu poți ajunge niciodată la punctul în care să descoperi cine a creat totul.

Pune o întrebare stupidă, și vei cădea într-un regres – un simplu proces logic. Și odată ce ai primit răspunsul că Dumnezeu a creat lumea, atunci trebuie să îl definești pe Dumnezeu.

Nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu – toate definițiile sunt invenții. Dacă caii l-ar fi definit pe Dumnezeu, el ar fi un cal, un cal arab bun. El nu poate fi un om, în mod sigur nu un om, pentru că omul a fost o durere peste gâtul tuturor cailor încât s-au săturat; ei nu îl pot accepta pe om ca dumnezeu.

Îmi aduc aminte de un copil mic, ce obișnuia să meargă cu tatăl său în parc la o plimbare de dimineață. Acolo era o statuie a lui Napoleon Bonaparte stând pe calul său, și copilul era încântat. S-a uitat în sus și a întrebat: „Ce este?”

Tatăl a explicat că era Napoleon Bonaparte, unul din eroii istoriei.

În curând, tatăl urma să fie transferat în alt oraș. Băiatul a spus, „Înainte să plecăm, aș vrea să îl văd pe Napoleon Bonaparte.” Tatăl l-a dus acolo. Cu lacrimi în ochi, tatăl i-a spus tatălui său, „Tată, înțeleg că Napoleon Bonaparte este un mare erou – dar cine e tipul ăla care stă pe el? Nebunul ăla, în permanență, douăzeci și patru de ore pe zi, stă pe Napoleon Bonaparte al meu.”

Tatălui nu i-a venit să creadă că el credea că, CALUL era Napoleon Bonaparte! Dar copiii au propriile lor viziuni, propriile lor idei.

Sunt trei sute de religii în lume, și fiecare religie are o definiție diferită a lui Dumnezeu. Cu siguranță, trei sute de definiții nu pot fi adevărate. Da, trei sute de definiții pot fi toate neadevărate – și SUNT neadevărate. Doar pentru că l-ai acceptat pe Dumnezeu ca și creator ai ajuns într-o încurcătură. Acum trebuie să-l definești pe Dumnezeu; acum trebuie să spui când a creat lumea.

Creștinii spun că el a creat lumea cu patru mii patru ani înainte să se nască Iisus Christos. Presupun că a fost luni, pe întâi ianuarie. Dar apare întrebarea: înainte cu patru mii de ani, de o eternitate, ce făcea acest Dumnezeu? El pare să fie un tip cu adevărat leneș! I-a luat o eternitate să se hotărască să creeze lumea, și atunci a creat această harababură!

Unul din prietenii mei mergea în turneu. Făcuse comandă la croitor să-i facă o haină minunată – iarna venea, și el se grăbea. I-a spus croitorului, „Fă-o într-o săptămână. Și nu trișa. Nu încerca să găsești vreo scuză. Într-o săptămână trebuie să faci haina.”

Omul a spus, „Pot s-o fac într-o singură zi – dar uită-te afară doar: Dumnezeu a făcut lumea în șase zile, și ce este lumea? Este o harababură totală! Dacă fac haina ta într-o săptămână va fi o harababură totală. Aceasta va fi responsabilitatea ta. Eu sunt un biet croitor; dacă Dumnezeu nu s-a descurcat, cum pot să mă descurc eu? Dă-mi timp! Haina va fi gata când te vei întoarce din călătorie; atunci va fi perfectă.”

O minciună trebuie să fie sprijinită de altă minciună. În câte zile a creat Dumnezeu lumea? În șase zile, pentru că în a șaptea zi a obosit – mare Dumnezeu! Omnipotentul, atotputernicul Dumnezeu obosește în șase zile – epuizat, terminat! De atunci nu am mai auzit nimic despre el. De atunci se odihnește; duminica nu se mai termină deloc.

Și toate aceste lucruri sunt împotriva investigațiilor științifice. Chiar acest pământ are cel puțin trei milioane de ani, nu mai vorbim de univers. Universul este etern; a fost mereu acolo, schimbându-se în noi forme. În fiecare zi se nasc stele noi, în fiecare zi stele vechi mor. Nu este început și nu este sfârșit; de aceea, problema vreunui creator nu se pune deloc.

Dar tu crezi o minciună; faci biserici și temple și sinagogi în jurul acelei minciuni; crezi episcopi, arhiepiscopi, papi, să fie mediatori între tine și minciună, și îți irosești viața rugându-te la ceva care nu există deloc.

Toate religiile au fost distructive față de religiozitatea ta. Ele au fost distructive față de căutarea ta a adevărului. Ele te-au învățat să crezi, nu să cercetezi. Ele ți-au dat formule de-a gata ca să nu-ți mai faci griji pentru vreo căutare individuală.

Lev Tolstoy are o povestire, o povestire minunată, despre trei săteni – needucați, necultivați. Ei trăiau lângă un lac, în izolare totală, sub un copac. Ei deveneau din ce în ce mai celebri ca sfinți.

Arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Ruse firește că era furios, pentru că în creștinism poți fi un sfânt numai dacă ești certificat de papă. Este hilar că un sfânt trebuie certificat – ca și cum este tot un titlu, un titlu onorific ce trebuie conferit omului. Însăși cuvântul „sfânt”, în limba engleză vine din „sanctiune”; trebuie să fie sancționat, certificat.

Acei trei oameni nu erau certificați și ei deveniseră sfinți. Oamenii se duceau la ei cu miile și nu se duceau la arhiepiscop. El era într-adevăr scos din sărite!¹

Într-o zi nu s-a putut abține. A luat o barcă cu motor și s-a dus pe lac. Acei sărmani trei oameni au căzut la picioarele sale și au spus, „De ce a trebuit să faci această lungă, obositoare călătorie? Puteai să ne informezi și am fi venit noi.”

S-a calmat puțin, văzând simplitatea lor. Dar a spus, „Voi credeți că sunteți sfinți?”

Ei au spus, „Nu știm ce înseamnă un sfânt.”

El a întrebat, „De ce vin oamenii să vă venereze?”

Ei au spus, „Asta e o problemă pentru noi. Noi nu vrem s-o facă – de aceea am venit departe de sat să trăim aici în izolare. Dar oamenii sunt nebuni; ei continuă să vină aici. Și noi continuăm să spunem că nu știm nimic; suntem doar oameni simpli, săraci.”

Acum arhiepiscopul era din nou în postura sa zilnică de arhiepiscop. El a spus, „Atunci ascultați; mai întâi spuneți-mi, care e rugăciunea voastră?”

Toți trei s-au uitat unul la altul și au zis, „Spune-le tu”.

Arhiepiscopul a spus, „Poate spune oricine, nu se pune problema – doar spuneți-mi care este rugăciunea.”

Au spus, „Suntem foarte stânjenți pentru că noi nu știm nici o rugăciune. Neștiind nici o rugăciune, am creat una a noastră – te rog iartă-ne. Rugăciunea noastră este: ‘Doamne, tu ești trei; și noi suntem trei, ai milă de noi’. Asta e tot – rugăciunile mai lungi nu le putem ține minte. Este simplu și semnificativ pentru noi: ‘Tu ești trei, noi suntem trei – ai milă de noi.’ ”

¹ *Pissed off*, în limba engleză.

Arhiepiscopul a trebuit să râdă. A spus, „Acesta este un fel ciudat de rugăciune! Vă voi spune rugăciunea autorizată de biserică, și uitați de această rugăciune. Asta nu e rugăciune, totul e o prostie!”

Ei au spus: „Ne poți învăța; noi suntem disponibili. Singura dificultate este că, nu ar trebui să fie prea lungă, nu ar trebui să fie cuvinte mari; altfel o vom uita.”

Le-a spus toată rugăciunea. Ei erau foarte triști, și au spus, „Te rugăm, repet-o încă o dată – este foarte dificil de ținut minte. Dar vom încerca s-o facem în trei părți: o parte o va ține minte un om, cealaltă parte o va ține minte celălalt; a treia parte o va ține minte al treilea om. În felul ăsta vom reuși. Repet-o măcar o singură dată.”

Arhiepiscopul a repetat rugăciunea încă o dată. Toți trei i-au atins picioarele, și el s-a bucurat foarte mult. Se gândea că o să fie o confruntare, dar aceștia erau oameni săraci, ignoranți. S-a dus în barca sa, foarte fericit că făcuse un act virtuos de a transforma trei idioți pentru calea dreaptă a religiei.

În mijlocul lacului a fost surprins; veneau toți trei, alergând pe apă! I-era atât de teamă – de data asta chiar a făcut pe el²! Tremura, „Dumnezeule, ce se întâmplă?”

Au ajuns la barca cu motor și i-au spus arhiepiscopului, „Te rugăm, încă o dată! Am uitat rugăciunea.”

Arhiepiscopul le-a spus, „Uitați de rugăciunea mea; continuați cu a voastră. Am greșit tulburându-vă; vă rog, iertați-mă. Întoarceți-vă la ‘Tu ești trei, noi suntem trei – ai milă de noi.’ De azi voi face și eu rugăciunea voastră, pentru că și eu sunt trei – eu, soția mea, fiul meu. Se potrivește și este simplă – și funcționează!”

Religiile ar trebui să fie o treabă simplă, umană, individuală, ca iubirea. Nu aveți nici o organizație pentru iubire; nu creați biserici și sinagogi și temple și moschei pentru iubire. Dar în iubire cel puțin două persoane sunt implicate – în rugăciune ești absolut singur.

Este frumusețea solitudinii, puritatea solitudinii, seninătatea necontaminată, tăcerea solitudinii, în care devii conștient de imensa frumusețe a existenței, de marea beatitudine ce te înconjoară. Dar tu o pierdeai pentru că ochii tăi erau acoperiți de creștinism, hinduism, jainism, budism, mahommedanism.

Eu vreau să îți dau înapoi ochii tăi.

Și vreau să îți asumi responsabilitatea de a găsi adevărul tu însuși.

Nu depinde de nimeni altcineva, pentru că orice dependență este sclavie. Și oamenii care vor să depinzi de ei – așa cum papa vrea să depinzi de el – creează pur și simplu, în numele religiei, un vast imperiu de sclavi.

Chiar acum câteva zile am văzut proclamația sa: „Am auzit că, câțiva catolici se spovedesc direct lui Dumnezeu. Acesta este un păcat. Nimeni nu se poate spovedi direct, nu poate fi în comunicare directă cu Dumnezeu; el trebuie să meargă prin intermediul preotului.” Ciudat, nu poți nici măcar să te spovedești direct lui Dumnezeu! Realitatea este că, deoarece nu există Dumnezeu, dacă începi să cauți în mod individual, vei descoperi că Dumnezeu este cea mai mare minciună care a fost spusă tuturor. Un preot este necesar pentru a apăra această minciună.

Iar spovedania la preot este o strategie politică. Continui să-ți spui păcatele preotului – știi ce înseamnă asta? Înseamnă ca faci un om suficient de puternic asupra ta astfel încât să nu părăsești țărcul catolic, altfel el te va expune. El știe tot ce ai făcut greșit.

Nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, este simplă politică. El are un dosar cu tine. Știe ce faci cu soția vecinului tău; știe de câte ori ai furat lucruri; știe de câte ori ai luat droguri care sunt ilegale. Știe tot ceea ce este greșit în legătură cu tine – și aceasta este puterea lui asupra ta. Nu poți părăsi țărcul; trebuie să rămâi în țarc.

Dacă începi să te spovedești direct lui Dumnezeu, toată strategia de a te ține înrobite într-un lagăr de concentrare psihologic va eșua.

² *He really pissed*, joc de cuvinte, pornind de la expresia *pissed-off* (scos din sărite, enervat)

Așa că lasă-l pe papă să facă ce vrea să facă: vin în Italia, și îl voi provoca în propriul său Vatican asupra fiecărei probleme fundamentale a religiei. Dacă nu are nici un curaj, poate merge în alt turneu mondial când eu sunt acolo.

Sursa: **Osho**, *Socrate poisoned again after 25 centuries*, (Talks in Greece), chapter 10